

Een brief.
Een mysterieuze verdwijning.
Een diep verborgen geheim.

HET MIDDER NACHT HUIS

AMANDA GEARD

XANDER

ROMAN

PROLOOG

Men zegt dat het huis ooit een groot ringfort was, opgetrokken uit paarse stenen, die zo nauwkeurig waren geplaatst dat de gladde muur – in een perfecte cirkel – uit de aarde oprees zonder een spoor van mortel. Het beleefde het begin van de bronstijd, zag de ijzertijd verstrijken en maakte mee dat het christendom voet aan wal zette op dit smaragdgroene eiland aan de rand van de golvende Atlantische Oceaan.

Naar men zegt gingen de stenen toen een voor een door ruwe pachtershanden en kreeg het huis een nieuwe vorm: een rechthoek, waardoor de ronde vorm compleet verloren ging. Er werden nog meer stenen toegevoegd, afkomstig van de voet van de berg die achter het huis oprijst. Van Valentia Island werd koele blauwe leisteen aangevoerd, een gesteente dat bij zonsopgang verandert in warm magenta. Het werd in nette, regelmatige stukken gespleten, waarbij de gladde bovenlaag een weerbestendige schubachtige huid vormde, de aderen bekleed met lood.

Om het verval te vertragen werd er niet gekozen voor lokaal hout. Zelfs balken van de langzaam groeiende eiken uit de Ierse bossen konden niet concurreren met de harsrijke pekdennen die over de oceaan werden verscheept. De muren, waarvan de stenen bij elkaar werden gehouden met mortel, in tegenstelling tot het oorspronkelijke fort, kregen een toplaag: alkalisch poeder vermengd met het inktzwarte water van het meer.

Zelfs toen al kroop klimop uit de bosrijke omgeving en klampte zich met grijpgrage vingers nieuwsgierig vast aan de nieuwe muren. De tuinmannen snoeiden het jaar op jaar, maar toch groeide het gestaag.

Toen het huis eenmaal waterdicht was, begon het werk binnen: open haarden van groen Connemara-marmer, tegels die een reis van duizenden kilometers hadden afgelegd en handgeverfde zijde uit het Verre Oosten. Talloze schuiframen leken als schildwachten

vanaf de hoge muren neer te kijken. Ze hadden hun blik op de wereld gericht, en als ze met hun ogen knipperden, lieten ze de frisse lucht van de streek Kerry binnen, die vochtig opsteeg vanaf de golvende oceaan beneden.

In de loop der jaren werd het huis uitgebreid en stukje bij beetje werd het groter: hier een vleugel, daar een stookruimte, een gedeelte voor de bedienden aan de achterkant. Elk nieuw deel werd voorzien van nieuwe lagen blauw en vervolgens magentakleurige leisteen. Er was een periode dat de schoorstenen witte turfachtige rook uitbliezen. Er was ook een periode dat dat niet het geval was. Generaties kwamen en gingen. Soms waren de landeigenaren boosaardig. Soms waren ze vriendelijk. Soms waren ze er niet, evenmin als hun kinderen.

Ierland vocht voor vrijheid, de oude orde stortte in.

Blackwater Hall overleefde het. Maar het zou nog kunnen verdwijnen. Want ringforten verdwijnen.

Huizen verdwijnen. Mensen verdwijnen.

1

Ballinn, County Kerry
September 2019

Het was de inhoud van haar moeders boekenplank die Ellie uiteindelijk uit haar schuilplaats verdreef. Moira Fitzgeralds smaak op het gebied van literatuur verschilde dag en nacht met die van haar dochter. Deinende boezems versus tijdloze klassiekers. Twee weken lang boeken lezen waarin de hoofdpersonen elkaar altijd kregen was te veel van het goede.

In een wanhopige poging haar dagen te vullen had Ellie een tiental oude edities van *The Kerryman* verslonden die her en der door het huis verspreid lagen, en het verkreukelde oude nieuws gelezen over lokale sportoverwinningen en verloren en gevonden voorwerpen. Toen ze Moira had gevraagd om *The Guardian* te halen in de dorpswinkel, had haar moeder haar best gedaan en de krant elke dag tussen twee vingers gebracht alsof die besmettelijk zou kunnen zijn. Ellie wist zeker dat ze Deidre O'Brien, de eigenaar van de winkel – en de grootste roddelaarster van het dorp – een excuus zou hebben gegeven waarom ze die wilde hebben ('Ellies carrière zit enorm in de lift in Dublin, een artikel in *The Guardian!*').

Een leugentje om bestwil.

Terwijl ze in de schappen van Ballinns enige kringloopwinkel snuffelde, gaf Ellie aan zichzelf toe dat het een vergissing was geweest om uit haar ballingschap te komen en zich een weg te banen van de veilige boerderij van haar moeder naar het dorp, waar nieuwsgierige blikken en gespitste oren overal op de loer lagen. Haar grote zonnebril, bedoeld als vermomming, had eerder de aandacht getrokken dan die afgeleid, en de groene Nissan Micra van haar moeder, die in de tweede versnelling huiveringwekkend kraakte, deed de handen van iedereen in Main Street vriendelijk de lucht in gaan om te wuiven, tot ze zich realiseerden dat het

niet Moira Fitzgerald was die achter het stuur zat, maar iemand anders.

Toch was ze onopgemerkt Threadbare binnengeslopen, en met een beetje geluk kon ze een paar boeken te pakken krijgen, een paar munten bij de kassa achterlaten en ongezien weer wegglijpen.

‘Eleanor?’

O jee.

‘Ben jij dat?’

Ellie keek en zag... Niets. Niemand. De winkel was net zo leeg als zij zich vanbinnen voelde. Aan de lange lijst van dingen die mis met haar waren, kon ze nu blijkbaar ook toevoegen dat ze gek was.

De spookachtige stem weerklonk opnieuw. ‘Ellie?’

Ze tuurde in de duisternis. ‘Hallo?’

Er verscheen een hoofd. Het leek te zweven boven een plank met dameskleding en toen kwam er ook een groot lichaam tevoorschijn, van onder tot boven in een vormeloos gewaad gewikkeld van honderd grillige gekleurde lapjes die aan elkaar waren gestikt alsof ze in een blender waren gegooid en in elkaar uit waren gelopen.

‘Bernie?’ Ellies schouders zakten van opluchting. Bernie was de beste vriendin en relatief discrete vertrouweling van haar moeder, een zeldzaam goed in Ballinn. ‘Bernie, ik... Als ik had geweten dat jij hier werkte, was ik niet naar binnen geslopen...’

‘In vermomming?’

Ellie zette haar grote zonnebril af. Het was een belachelijk idee geweest, zich in het volle zicht verstoppen in een landelijk Iers dorp.

Bernie deed een stap naar voren, met een grijns op haar brede gezicht, en gaf Ellie een dikke knuffel. ‘Arm *cratúir*. Je moeder zei dat je een tijdje in het huis zou blijven.’

‘Het is fijn om je te zien,’ zei Ellie naar waarheid. ‘Het is goed om terug te zijn.’ *Nog een leugentje om bestwil.*

Ze hield echt van Ballinn. Het was charmant op geheel eigen wijze, ingeklemd tussen de met heide bezaaide uitlopers van de MacGillycuddy Reeks en de woeste Atlantische Oceaan. In het

dorp had je een kerk, twee pubs, een koffiehuis waarvan de eigenaar per seizoen veranderde, een oude liefdadigheidswinkel vol oude spullen en een politiebureau dat eens in de twee weken op dinsdag geopend was. Natuurlijk was er een winkel op de hoek waar de enkele tientallen lokale bewoners – en een paar honderd eigenaren van vakantiehuizen – bij elk pak melk gratis roddels kregen. In de winter rook het dorp naar turf, waarbij de aardse rook zich vermengde met de mist die opsteeg boven Kenmare Bay. In de zomer kon het heerlijk weer zijn of pijpenstelen regenen. Op sommige dagen werden er onophoudelijk buien aangevoerd vanaf de Golfstroom, op andere dagen was het zonovergoten. Dan stond het plein vol met hordes opgetogen toeristen die truien van Ierse wol en veel te duur ijs kochten. Het dorp was prachtig. Schilderachtig. Groots. Maar ze had het nog niet losgelaten. Het was nog steeds haar thuishaven. Niet haar thuis, maar een plaats waar ze veilig was. Een comfortabele, vertrouwde omgeving en de keuken van haar moeder, waar het altijd rook naar met roomboter bereide gerechten.

‘Je ziet er Dublins uit,’ zei Bernie, terwijl ze haar op armlengte van zich afhield. ‘Hebben ze je daar uitgehongerd?’

‘Ik heb gewoon niet zo goed voor mezelf gezorgd.’

‘Nee. Natuurlijk niet.’

Ellie wist niet zeker hoeveel Bernie wist, maar Moira had haar ongetwijfeld een gedegen samenvatting gegeven, scherven van Ellies gebroken leven. In elk geval de sappige details die haar moeder kende. Ze zuchtte, deed een stap achteruit en keek langs Bernie heen naar de regen die tegen de ramen striemde. Maar door Bernies blik te ontwijken keek ze plotseling zichzelf in de ogen, daar in het glas, terug starend. Haar doorgaans nette pony zat slordig. Haar haar had wel wat weg van het kapsel van Ozzy Osbourne. Ze droeg een zwart leren jasje en een verbleekte spijkerbroek: haar standaard kloffie. En een glimp rode lippenstift: haar pantser.

‘... en mijn Sean zei altijd dat jij de beste van de klas was.’

Ze wendde zich weer tot Bernie. ‘Sorry?’

‘Hij beschouwde jou als zijn beste leerling.’

‘Van de twaalf?’

‘Eigenzinnig, maar slim.’ Bernie knikte. ‘Of beter gezegd, nieuwsgierig.’

‘Nieuwsgierigheid kan fataal zijn.’

Bernie raakte haar lichtjes op de schouder aan. ‘Je bent nog niet dood, liefje. Verre van.’

Maar Ellie voelde zich wel zo. Zowel geestelijk als lichamelijk. Het verlangen om de klok terug te kunnen draaien deed haar pijn. Terug naar haar oude baan. Terug naar haar oude liefde. Terug naar haar oude leven.

De oudere vrouw strekte haar arm uit en gaf een kneepje in haar hand alsof ze wilde zeggen dat ze allemaal konden barsten, en dat verraste haar. Ellie sloeg haar ogen neer en voelde een bekend prikkend gevoel opkomen. Ze duwde het echter weg, terwijl ze haar hand terugtrok. Ze verachtte die nieuwe zwakke kant van zichzelf, maar toch kon ze er niets aan doen.

Bernie fronste haar wenkbrauwen en draaide zich toen op haar hielen om. ‘Als vicevoorzitter van de vrijwilligers van Threadbare bied ik je een rondje vipshoppen aan, Ellie.’ Ze liep naar de deur, draaide het slot om en zwaaide toen met een arm door de ruimte alsof ergens tussen de warboel het antwoord op al Ellies problemen lag.

Hoewel ze zich triest voelde, glimlachte Ellie. ‘Vicevoorzitter? Ik dacht dat jij het opperhoofd hier zou zijn.’

‘De baas zou die hoge positie nooit opgeven. Hoe dan ook, er is eigenlijk niets wat me erger lijkt.’ Bernie leunde samenzweerderig naar voren. ‘Vorige week zijn we begonnen alles op kleur te sorteren. In een kringloopwinkel!’ Ze had gelijk, er was een zwakke poging gedaan om alles op kleur te zetten. Een rek met rood, wat geleidelijk overging in roze en vervolgens naar gebroken wit. De blauwe spullen bevonden zich in de achterste hoek. En bij de deur lagen producten in vijftig tinten geel opgestapeld, alsof ze elk moment konden ontsnappen.

Bernie pakte een scharlakenrood overhemd en hing het met een tevreden knikje bij de grijstinten. ‘Nou, El, ik weet dat je geen kleding nodig hebt. Vertel... wat zoek je precies?’

Mijn oude leven, wilde Ellie zeggen, maar in plaats daarvan streek ze met haar hand langs de gehavende ruggen van de boeken op de plank. ‘Leesvoer. Alles wat helpt om de tijd te doden.’

Bernie nam haar stille hint – dat ze niets anders te doen had – ter harte, pakte een paperback van de plank en hield die omhoog.

‘Nou ja, alles was misschien wat te enthousiast...’ zei Ellie.

Bernie zocht en ging de boeken op de plank langs. ‘Nee. Nee. Nee. Penny is verschrikkelijk. Deze is te gewelddadig. Deze cover is niks. Ah...’ Ze hield de Ierse klassieker van Frank McCourt omhoog. ‘Er zijn altijd wel een paar exemplaren van *De as van mijn moeder* te vinden.’

Ellie had al genoeg ellende in haar leven en Frank McCourt was het laatste wat ze nodig had. Ze schudde haar hoofd en liet haar hand langs de boeken glijden. Het was een vreemde mix van fictie en non-fictie, een kookboek uit de jaren zeventig, ingeklemd tussen *Kippen houden voor beginners* en een dikke pil van Ken Follett.

Bernie stak een worstachtige vinger op. ‘Wacht even.’ Ze verdween door een deur aan de achterkant van de winkel. Ellie hoorde het geluid van het slepen van dozen. Ze richtte haar blik op haar eigen ringvinger en streek met haar hand over de gladde huid alsof ze tastte naar iets wat er niet meer was.

‘Vind je dit wat?’ Bernie kwam terug met een grote kartonnen doos in haar hand. ‘Niemand koopt ze, dus we zetten ze niet in de winkel.’ Ze hield Ellie de doos voor: *Twintigduizend mijlen onder zee*, een Conan Doyle, verschillende boeken van Jane Austen.

‘Staan deze pareltjes echt achter?’

‘Yep.’ Bernie krabde aan een onzichtbare vlek op haar jurk.

‘Meen je dat nou?’

‘Ik weet wat je wilt zeggen, maar het is volledig in strijd met het beleid van Threadbare om spullen te bewaren voor vrienden en familie. De chef zou me meteen ontslaan. Ze heeft altijd al een hekel aan me gehad...’

‘Bernie!’

‘Iemand van Blackwater Hall heeft ze afgegeven... Je weet wel, dat oude huis op het plateau,’ voegde ze eraan toe, alsof het iets was wat Ellie zou moeten weten. ‘Ik heb geen tijd gehad om ze uit

te zoeken. Toen ik hoorde dat je zou komen, heb ik ze gewoon... opzijgelegd.'

Er vormde zich een brok in Ellies keel. 'Bedankt.' Alleen terugkeren naar Kerry kon de harde kant van de stad verzachten.

Bernie grijnsde, duwde de doos in Ellies armen en weigerde het geld ervoor. Toen pakte ze een paperback van een plank en hield die in de lucht. Op het omslag staarde een vrouw verlangend in de donkere ogen van een man die kennelijk zijn overhemd kwijt was. Ze legde het boek op een Jane Austen en knipoogde.

'Zo,' zei ze, 'die is voor je moeder.'

De regen kwam in stromen naar beneden en Ellie rende de laatste paar meter naar de auto. Ze rommelde met haar sleutels en liet ze een, twee keer vallen voordat ze het portier aan de passagierszijde eindelijk open kreeg en de doos haastig in de droge auto zette. Tegen de tijd dat ze op de bestuurdersstoel plaatsnam, droop haar pony van de regen. Ondanks het middaguur was het zo donker dat het wel leek te schemeren, maar de zonsondergang was pas over enkele uren. Dit was een typische septemberdag in Ballinn: het kon zomer of winter zijn of iets daartussenin. Naast haar stond de doos met boeken, met de klep half open, als een schreeuw om snel even de inhoud te bekijken. Ze schoof het vochtige karton opzij en pakte Moira's bouquetroman. Kijk weg, wilde ze tegen de vrouw op het omslag zeggen, red jezelf. Ze legde het boekje opzij en boog zich over de overige titels. Helemaal onderin lag een gevlekte beschermhoes met een boek erin. Ze pakte hem op en liet het boek eruit glijden.

Het ABC-mysterie van Agatha Christie.

De stoffen rug kraakte uit protest toen ze het boek voorzichtig opensloeg. Zoals ze met alle oude boeken deed, bracht ze het naar haar neus en snoof de geur op.

De lucht van de eigenaar was al lang verdwenen, de pagina's waren doordrenkt van vocht en tijd.

Ze had het boek nog steeds onder haar neus toen haar telefoon ging, die haar terug naar de auto bracht, terug naar het dorp. Terug naar het hier en nu. Het was zo lang geleden dat ze een te-

lefoontje had gehad dat ze verstijfde van angst. Maar toen ze naar het scherm keek, zakten haar schouders opgelucht naar beneden. Haar moeder belde haar via de vaste lijn.

‘Ik ben onderweg,’ zei ze. ‘Over een kwartier ben ik er.’

‘Je hoeft je niet te haasten, Ellie,’ was het antwoord van Moira, ‘maar het eten is om vijf uur klaar.’

Ellie glimlachte in zichzelf. Het avondeten was altijd stipt om vijf uur klaar. ‘Ik ga net het dorp uit.’ Ze hield de telefoon tussen haar schouder en haar oor en legde het open boek op haar schoot. De druk was netjes en voelbaar, het leek wel braille. ‘Ik kwam Bernie tegen. Ze wist dat ik terug was...’

‘Zoiets kan ik niet voor Bernie achterhouden! Je weet hoe ze is. Die weet al wat je gaat zeggen voordat je het zelfs maar denkt.’

‘Kan ze gedachten lezen?’

Moira verhief haar stem, en Ellie ervoer zowel schuldgevoel als plezier. ‘Ze had wat boeken voor me.’

‘O?’ Moira’s stem klonk net wat hoger dan normaal.

Ellie zweeg even. ‘Je wist het van de boeken?’

Ineens klonk het alsof de verbinding niet goed meer was. ‘O... Ik moet gaan... De piepers, ze... koken over. Drommels.’

‘Juist.’

‘Tot ziens, liefje.’ Liefje? O ja, dacht Ellie, huiverend toen er een tractor door de lege straat voorbijraasde, Moira had het geweten van de boeken. Nog zo’n trucje van haar om Ellie op pad te krijgen. Terug in het echte leven. Moira was namelijk van de generatie die verdriet, tegenslag en de verschrikkingen van het leven verwerkte door in actie te komen, terwijl Ellie van de generatie was die ze met Netflix bestreed. Maar omdat de boerderij geen breedbandverbinding had – en geen mobiele ontvangst – kon Ellie alleen ontsnappen via boeken. Nu had ze de doos. Ze gaf er een liefdevol klopje op terwijl ze *Het ABC-mysterie* dichtklapte en het weer boven op de stapel legde.

‘Tot gauw,’ zei ze.

Ze hing op en bekeek haar telefoon. Die was eerder die middag al tot leven gekomen toen ze de heuvel afdaalde naar Ballinn, pingelend en rinkelend, zodat ze in Threadbare was aangekomen

met een volle mailbox en talloze berichten die erom schreeuwden gelezen te worden. Een andere keer, dacht ze. Ze stopte de telefoon diep in haar zak en draaide toen de sleutel van de Micra om. De auto kwam sputterend tot leven, alsof die zijn tegenzin wilde uitdrukken, terwijl de ruitenwissers de weg voor haar zichtbaar maakten.

Terwijl ze zichzelf eraan herinnerde de tweede versnelling over te slaan, reed ze de hoofdstraat van Ballinn in en vertrok.